

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De primo miraculo, quod refertur ab Apostolis factum, & de dono
consilii. Qui cum affectu incomposito Deum consulit, non Deum sed Deo
consulit. Non à Deo consilium petere, sed Deo dare velle ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Sap. 14.

res creatæ & humanæ vanæ sint in se, quæ potius bonæ sunt, à Deo factæ & à Deo approbatæ: sed quia bonis male utitur homo; cùmque sit quasi ordinarius rerum usus ut non aliter eis utantur homines quàm ex inordinato appetitu, ideo dicuntur vanæ & malæ, atque in odium factæ, in tentationem animabus hominum, & in muscipulam pedibus insipientium.

Hinc propterea fit, ut licet possent bona temporalia, honores & dignitates licite appeti, quæri & conservari, non modò ad hanc vitam temporalem, sed & etiam ad æternam; melius tamen deseruntur & contemnuntur, quia plus valent & proficiunt contemptra quàm possessa. Vix unquam tota vita plurimis actibus promotus ad dignitates promerebit, quod uno semel actu is metetur; qui omnia sua præ-

sentia & futura reliquit effectum, vel affectum.

Atque hujus eminentis Christi scientiæ tres sunt veluti classes: *Bethleem, Nazareth, & Calvaria*. Disces in Bethleem abstinere superfluis aut necessariis, si quando permittat Deus. Disces in Nazareth bene uti concessis. Disces in Calvaria, sustinere defectum rerum omnium, exemplo illius qui cùm dives esset, propter nos egenus factus est, ut illius inopia divites esse possimus. O veras salutis divitias, sic scire & humiliari, & abundare; ubique & in omnibus institutum esse, & satiari & esurire, & abundare, & penuriam pati, & omnia posse in eo qui nos confortat.

Ad Evangelium Feriæ de Christo Pastore, ac ejus ovibus quarum est ostium, ex Joannis decimo, videnda tota hebdomada 21. in 4. parte.

FERIA QVARTA. DE PRIMO MIRACULO QUOD refertur ab Apostolis factum:

Et de dono Consilii.

Petrus & Ioannes ascendebant in templum, ad horam orationis nonam. Et quidam vir, qui erat claudus ex utero matris suæ, bajulabatur, &c. Act. 3.

VERITAS PRACTICA.

IN PUNCTUM.

Qui cum affectu in composito Deum consulit, non Deum sed Deo consulit.

Non à Deo consilium petere, sed Deo dare velle videtur.

Ratio est, quia is Deo dare velle consilium dicitur est, qui pro affectu nimio quem circa rem habet aliquam, vellet Deum permovere potius ad suum affectum, quàm suum affectum subicere divini voluntati.

Sed qui cum affectu in composito Deum consulit, sic vellet ad se permovere Deum. Ergo ille non Deum sed Deo consulit. Non à Deo consilium petere, sed Deo dare velle videtur. Quod cùm sit supra modum audax & impium, cavendus omnis affectus accedenti ad Deum, qui non sit conformis ejus consilio & voluntati.

Am dictum erat ab Historico factio, multa prodigia & signa per Apostolos in Jerusalem fieri, unde metus erat magnus in universis, sed quod primum narratur certum & determinatum miraculum, sanitas illius viri est, qui claudus ex utero matris bajulabatur, quem ponebant quotidie ad portam templi qua dicitur speciosa, ut peteret elemosinam ab introeuntibus in templum. Is cum vidisset Petrum & Ioannem incipientes introire in templum, rogabat ut elemosinam acciperet. Intuens autem in eum Petrus cum Ioanne dixit, respice nos; at ille intendebat in eos sperans se aliquid accepturum ab eis. Petrus autem dixit, argentum & aurum non est mihi, quod autem habeo, hoc tibi dabo; in nomine Iesu Christi Nazareni surge & ambula. Et apprehensa manu ejus dextera, allelavit eum, & protinus consolidata sunt bases ejus & plantæ. Et exiliens stetit & ambulabat.

bat, & intravit cum illis in templum, ambulans & exiliens & laudans Deum.

Videri possunt quæ sequuntur de conversione quinquæ millium Judæorum, statim post hoc miraculum facta: sed quod præcipue considerandum modò venit, illud est quod initio refertur, Petrum & Iohannem ascendisse in templum ad horam orationis nonam. Non enim frustra locus & tempus hæc singulariter commemorantur, ut videlicet intelligamus illos tum Apostolos singulari motu, qui dicitur Spiritus seu donum Consilii, fuisse motos ut irent in templum, tali hora, quo loco & tempore tale patrarent miraculum, talemque Judæorum multitudinem erudirent & converterent. Licet enim Deus non sit abstractus locis, temporibus aut personis, sibi tamen eligit aliquando quædam loca & tempora, in quibus illud per aliquos operatur quod aliàs non efficeret. Et quidem verum est, quod ait Sapiens universim, *omni negotio tempus est & opportunitas*; sed id longe certius particularim, de quibusdam agendis quæ Deus uni inspirat aut alteri, certo quodam & determinato tempore cui non desse, tanti refert, quanti consilium Dei sequi vel negligere. Consilium Dei sperverunt apud semetipsos, dicebat Christus Dominus de illis Judæis, qui prædicante sancto Iohanne Baptista, non erant conversi, sicut publicani; nempe illud erat tempus quo ex consilio Dei converti debebāt.

Ecl. 8.

Luc. 7.

O quam multi sic spernunt consilia Dei, etiam illi ipsi, quod magis mirum est, qui videntur eum consulere suis in negotiis, & rogare ut consulat sive inspiret, quid sit ipsis agendum! Quorquor nempe affectus inordinatos aut nimis tenaces retinent, nisi ante deponant quam consulant Deum, nullum ab eo consilium referunt, nec tam videntur consilium à Deo petere, quam velle illi dare, *Non Deum sed Deo consulunt*. Qua impietate cum nihil sit dementius, nihil sceleratius: visa est huius veritatis consideratio potentior, si sic proponeretur ad componendos animos, quoties Deum adimus de re aliqua consulendum aut rogandum. Aut componendus ante affectus quam Deum consulat: aut si cum affectu incomposito Deum consulat, hac re impietate obstringis, ut Deo dare consilium magis velle videaris quam ab eo petere vel expectare.

Ratio rem aperte declarat; tum enim Deo consulere, vel consilium dare velle dicendus

est, qui Deo importunè suggerit quod faciat, & eum acius permover ad illud ipsum efficiendum: nam hoc est absolute & universim loquendo consulere cuiusvis personæ, quando vel petenti consilium vel non petenti, proponis ultro quid faciat: & rationes adhibendo cur ita faciat, in seipsis voluntatem ejus in id quod consulis: unde sicut bonum est opus si bene consulis; sic planè malum, & consulenti pessimum si perversè cuiquam consuleres; sic enim Sapiens, *facienti nequissimum consilium, super ipsum devolvetur*. Longè est autè aliud, Deum orare quantum vis etiam vehementer & cum ardenti affectu; atque aliud, ipsum adire & rogare eum tali studio & affectu de quo hic loquimur, qui scilicet tanta rei quam petit cupiditate teneatur, ut sibi potius Deum quam se Deo subijciat: qua de pravitate dictum est in prima parte, satisque patet quam sit impium, cum vel ex ore impio sacra hæc verba proflexerint, *rustum est, subditum esse Deo*: vel & major loquentem de his pravis consultoribus audire Apostolum; *Ignorantes, inquit, justitiam Dei, & suam quærentes statuere, justitia Dei non sunt subjecti*. Quasi diceret, qui sic eum Deo agunt, ut humanis suis rationibus magis consulrum velint quam divinis, videntur velle de justitia eum ipso Deo contendere, nec verentur etiam sese quodammodo magis justos & æquos profiteri. Hoc nempe est quod semper præ se fert qui sic alteri consulit, ut suo illum consilio velit ad se pertrahere.

Ecclesi. 27

2. Macc. 9

Rom. 10.

II. PUNCTUM.

Sed qui cum affectu incomposito Deum consulit, sic velle si posset, Deo suggerere quid faciat, atque ad illud ipsum faciendum permovere.

Vellet enim Deum suo conformiter affectui respondere, & approbare, & indulgere quod concepisset. Et licet verbis non exprimat, licet etiam aliud ore petat, quam quod affectu desiderat, tamen Deus, qui affectum magis considerat quam verba sibi loquentium, videt in illius animo qui se rogat, sic informatum affectum ut si auderet, planè suggereret Deo quid secum ageret: atque ut ipsum quod suggerit ageret, quantum in se est permoveret. *Quis clamas ad me*, dicebat Dominus Moyli, cum tamen nihil iste proflus oraret; sed ut optime ait sanctus Gregorius, *valentiores*

Exodi 14.

Ccc 3. lentiores

lenticiores voces apud secretissimas aures Dei non verba faciunt sed desideria.

Ecclesi. 1. 6. 2.

Atque illi propterea qui sic aliud desiderant & aliud orant, dicuntur esse duplici corde & labiis scelestis; dicuntur accedere malignè ad Dominum, & cor eorum plenum esse dolo & fallacia: de quibus vide Ecclesiasticum, primo & secundo capite. Satis hic fuerit ad plenam propositionis elucidationem illud expendere, quod expressè habet S. Augustinus de hoc argumento: *Vbi quoque veritas praesides omnibus consulentibus te, simulque respondes omnibus etiam diversa consulentibus. Liquidè tu respondes, sed non liquidè omnes audiunt. Omnes unde volunt consulunt, sed non semper quod volunt, audiunt. Optimus minister tuus est, qui non magis intuetur hoc à te audire quod ipse voluerit, sed potius hoc velle quod à te audierit.*

L. 10. Confess. c. 26.

Videlicet quid voluntas consulentis Deum, velle à Deo? nempe quod ipsa vult non quod ipse. At quænam est illa voluntas, nisi quæ affectum habet incompositum & depravatum? Quid est autem voluntatem velle potius à Deo quod ipsa velit, quam quod ipse; nisi velle Deo suggerere quod nobis respondeat & indulgeat? Sit fas aut nefas quod perit, hoc unum æquum ducit quod illa voluntas appetit. O peruersum peruersissimæ voluntatis affectum! peruersus certè affectus qui sic voluntatem corumpat, sed peruersissima voluntas quæ sic velit Deum sibi attrahere! *Nunquid Deum docebit quispiam scientiam, qui excelsos iudicat?*

Iob 21.

III. PUNCTUM.

Quisquis igitur cum affectu incomposito Deum consulit, non Deum, sed Deo consulit: non à Deo consilium petit, sed ipsi dare velle videtur. Quia quod in affectu habet, velle Deum sibi responderè: velle quantum amat illud quod amat, sic persuadere Deo ut id ipsum amaret & consuleret, quod est tam verè velle Deo

consulere, quam verè Deus nobis consulit, quando quid proponit quod sequamur si velimus. *Populus ad iracundiam provocans est, & filii mendaces, filii volentes audire legem Dei, qui dicunt videntibus, nolite videre, & aspicientibus, nolite aspicere ea quæ reclusa sunt. Loquimini nobis placentia, videte nobis errores. Auferte à me viam, declinate à me semitam, cesset à facie nostra sanctus Israel.*

Is. 39.

Planè hoc ipsum est quod dicimus, hoc est quod tractatur in ejus animo qui cum affectu malè composito Deum adit, siue ipsum immediatè adeat siue mediatè, interponens quos putabit efficaciores ad id obtinendum, quod vehementius cupit. *Dic ut sedeant hi duo filii mei, unus ad dexteram tuam, & unus ad sinistram in Regno tuo. Nonne hoc est consulere Christo, quid faciat? Nonne hoc est quod tam sæpe facis, quam sæpe velles non aliud tibi à Deo suggeri quam quod ipse desideras? nonne vides quàm sit hoc peruersum & profanum cum sic velles detorquere cor Dei quod semper rectum est, ad pravitatem cordis tui, ut ait sanctus Augustinus? Cum sic velles habere Deum te sequentem & te illum præcedentem; Cum sic velles consilia tua divinè anteferre; Cum sic velles Deum regere potius quam ab eo regi! Num consiliarius Regis es? quæscè, ne interficiam te. Sic Amasias cuidam Prophetæ; sic Deus tibi; sic tu Deo; sed quàm longè diverso modo! Expende pensularim, & hæc Apostoli verba; *Quis cognovit sensum Domini? aut quis consiliarius ejus fuit? ut fiat tandem quod monuit Sapiens: Custodi pedem tuum ingrediens domum Dei, & appropinqua ut audias. Id est, vide quomodo adcas Deum, quo cordis affectu, ut eum consulas, qua mentis dispositione, ut consulentem audias & sequaris.**

Matth. 20

In Ps. 64.

1. Par. 1.

Rom. 11.

Ecclesi. 4.

Vide in 4. parte, Feria 4. & 5. hebdomadæ 18. Et pro Evangelio Feriæ, In 3. parte, Feria 5. 6. & Sabbato hebdom. 13.

FERIA QVINTA.
DE PRIMA PERSECVTIONE APOSTOLORUM. Et de Dono Fortitudinis.

Quid faciemus hominibus istis? Comminemur eis, ne ultra loquantur in nomine hoc, ulli hominum. Act. 4.

VERI-